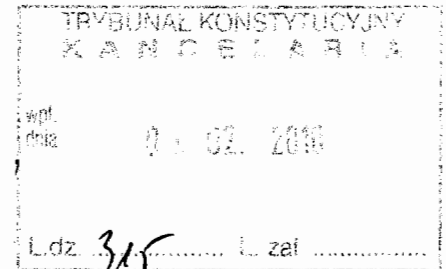

Lublin, dn. 26.01.2010 r.

Trybunał Konstytucyjny Rzeczypospolitej Polskiej

Skarżący:

A P
ul.

Reprezentowana przez:

Adw. Andrzej Góźdź
Ul. Jana Sawy 5/13
20-632 Lublin

SKARGA KONSTYTUCYJNA

W imieniu skarżącej, której pełnomocnictwo załączam, składam skargę konstytucyjną i wnoszę:

o orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności przepisu art. 21 w związku z art. 53 ust 3 i ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) tej ustawy w zakresie, w jakim przepisy te uniemożliwiają osobom, które pobierały świadczenie - wcześniejszą emeryturę, przyznane im w oparciu o nie obowiązujące już przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 roku w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 27), z chwilą osiągnięcia przez nie wieku emerytalnego ustalenia podstawy wymiaru emerytury na nowo z uwzględnieniem zasad określonych w art. 15 tej ustawy z zastosowaniem aktualnej na datę złożenia wniosku o emeryturę kwoty bazowej,

z art. 67 ust.1 i 2 w związku z art. 32 ust.1 i 2 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz.483 z późn. zm.), poprzez złamanie w skarżonym przepisie zakazu dyskryminowania obywateli w zakresie kształtowania ich praw podmiotowych w sferze zabezpieczenia społecznego w związku z obowiązującą zasadą równego traktowania obywateli przez władze publiczne przy stanowieniu prawa i zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny skargi, na którym jest ona oparta wynika ze sprawy skarżącej A P , która ma następujące podstawy faktyczne:

Decyzją z dnia kwietnia 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L odmówił skarżącej przeliczenia emerytury ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatniego dwudziestolecia oraz z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia jest niższy od przyjętego przez organ rentowy.

W odwołaniu złożonym od tej decyzji A P domagała się jej zmiany i przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z zastosowaniem kwoty bazowej w wysokości obowiązującej w dacie złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury.

Wyrokiem z dnia kwietnia 2009 roku Sąd Okręgowy Sąd Ubezpieczeń Społecznych w L oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że A P była uprawniona do wcześniejszej emerytury na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 roku w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 27), przyznanej jej decyzją z dnia grudnia 1996 roku. Wówczas do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę

wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 7 lat kalendarzowych, t.j. z okresu od 1 stycznia 1988 roku do 31 grudnia 1994 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru określono na 77,39 %.

W dniu września 2006 roku skarżąca złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego- 60 roku życia. We wniosku domagała się ustalenia jej prawa do emerytury z uwzględnieniem najkorzystniejszego sposobu wyliczenia świadczenia. Decyzją z dnia października 2006 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia września 2006 roku. Jednak do obliczenia podstawy wymiaru emerytury przyjął podstawę wymiaru wcześniej przyznanego świadczenia – wcześniejszej emerytury z dnia grudnia 1996 roku.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy w L wyrokiem z dnia kwietnia 2009 roku (Sygn. akt) oddalił odwołanie. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy w L uznał, że zgodnie z treścią art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2004 roku, Nr 39, poz. 353 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stanowi podstawa wymiaru wcześniej ustalonego świadczenia w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje. Sąd podkreślił nadto, że w przypadku ubezpieczonej nie było podstaw do wyliczenia składnika emerytury stanowiącego 24 % kwoty bazowej, z uwzględnieniem kwoty bazowej z daty złożenia wniosku o emeryturę albowiem po przyznaniu świadczenia nie podlegała ubezpieczeniu przez okres co najmniej 30 miesięcy (art. 53 ust. 4 wyżej powoływanej ustawy). Sąd Okręgowy w L oceniając zasadność złożonych w międzyczasie dwóch wniosków przez skarżącą o przeliczenie świadczenia podniósł, że skarżąca nie spełniała warunków do ponownego ustalenia wysokości emerytury określonych w art. 111 wymienionej wyżej ustawy albowiem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia obliczony z uwzględnieniem wynagrodzenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających złożenie wniosku o przeliczenie świadczenia wyniósł 75,73 %, zaś wyliczony z uwzględnieniem 20 lat kalendarzowych

wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wyniósł 73,59 %. Wskaźniki te są niższe od przyjętego przez organ rentowy przy ustaleniu prawa do emerytury.

Apelację od tego wyroku w dniu czerwca 2009 roku złożyła skarżąca. Po sprecyzowaniu na rozprawie wniosków apelacji domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji w celu przeliczenia emerytury z zastosowaniem kwoty bazowej z daty złożenia wniosku o emeryturę w 2006 roku.

Wyrokiem z dnia października 2009 roku (Sygn. akt) (doręczone wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi skarżącej 27 października 2009 roku) Sąd Apelacyjny w L oddalił apelację uznając, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne odpowiadające prawu rozstrzygnięcie.

Według Sądu Apelacyjnego w L Istota zagadnienia sprowadza się do ustalenia, czy w stanie faktycznym sprawy do wyliczenia emerytury skarżącej w związku z osiągnięciem przez nią 60 - tego roku życia, przyznanej jej decyzją z dnia października 2006 roku mogła być przyjęta kwota bazowa z daty złożenia wniosku, t.j. z daty września 2006 roku.

Sąd Apelacyjny w L podziеляjąc pogląd Sądu Okręgowego w L przyjął, że podstawa wymiaru emerytury ubezpieczonej po osiągnięciu wieku 60 lat mogła być ustalona tylko w sposób przewidziany w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 53 ust 3 i ust 1 tejże ustawy (tekst jednolity: Dz.U. z 2004 roku, Nr 39, poz. 353 ze zm.). **Możliwość ustalenia podstawy wymiaru na nowo z zastosowaniem zasad określonych w art. 15 ustawy, a więc także z zastosowaniem kwoty bazowej z daty złożenia wniosku o emeryturę, występuje tylko w przypadku wcześniejszego pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy lub świadczenia przedemerytalnego (vide: art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy), bądź też, co jest oczywiste, w przypadku wyliczania emerytury przyznanej po raz pierwszy.**

Zasady wyliczania wysokości emerytury zawiera przepis art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten w ust. 3 stanowi, że emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej

kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w L w sytuacji faktycznej sprawy oznacza to, że do wyliczenia emerytury ubezpieczonej przyznanej jej decyzją z dnia października 2006 roku, mogła być zastosowana tylko kwota bazowa przyjęta do ustalenia podstawy wymiaru **wcześniejszej emerytury** (z dnia grudnia 1996 roku), zarówno do wyliczenia tzw. części stażowej (do podstawy wymiaru), jak i do tzw. części socjalnej (24 % kwoty bazowej), bowiem świadczenie nazwane wcześniejszą emeryturą należy uznać za emeryturę, a wniosek o przyznanie prawa do emerytury w związku z osiągnięciem wieku „emerytalnego” jest wnioskiem o przeliczenie już wcześniej przyznanego prawa do świadczenia emerytalnego.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny w L na poparcie swojego stanowiska powołał się na kilka orzeczeń Sądu Najwyższego m.in. uchwała z dnia 14 czerwca 2006 roku, I UZP 3/06 (OSNP z 2007 roku, nr 1-2, poz. 22) oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 roku, I UZP 1/08 (OSNP z 2008 roku, nr 23-24, poz. 353) które dowodzą utrwalonego stanowiska judykatury w problematyce dotyczącej sprawy niniejszej.

Zanim skarżąca odniesie się do istoty zagadnienia będącego przedmiotem skargi w kontekście wyżej powołanego orzecznictwa i zapadłych rozstrzygnięć w sprawie podkreślić należy, że:-

Skarżąca w pełni respektuje ugruntowane stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym w drodze skargi konstytucyjnej nie można kwestionować zaniechania organu prawodawczego, poczynając od pierwszych orzeczeń na początku lat 90-tych (m.in. z dn. 3.12.1996r. (sygn. K.25/95, OTK ZU 6/96, poz.52) oraz dotyczących tego problemu postanowień, wydanych w kontekście skargi konstytucyjnej (m.in. z dn. 27.01.1998r., sygn. Ts 1/98, OTK ZU 1998r. Nr 2 poz.22, str.125 oraz z dn. 24.01.1999r., sygn. Ts 124/98, OTK ZU 1999r. Nr 1, poz.8, str.82).

Trybunał dobitnie wyraził swój pogląd w tej mierze w następującym wywodzie:

„W aktualnym stanie prawnym Trybunał Konstytucyjny nie ma kompetencji do orzekania o zaniechaniach ustawodawcy polegających na nie wydaniu aktu ustawodawczego, choćby obowiązek jego wydania wynikał z norm konstytucyjnych. W przypadku natomiast aktu ustawodawczego wydanego i obowiązującego Trybunał Konstytucyjny ma kompetencję do oceny jego konstytucyjności również z tego punktu widzenia, czy w jego przepisach nie brakuje unormowań, bez których, ze względu na naturę objętej aktem regulacji, może on budzić wątpliwości natury konstytucyjnej. Zarzut niekonstytucyjności może więc dotyczyć zarówno tego, co ustawodawca w danym akcie unormował, jak i tego, co w akcie tym pomiął, choć postępując zgodnie z konstytucją powinien był unormować.” (uzasadnienie orzeczenia w sprawie sygn. K.25/95, op.cit., str.499).

W niniejszej sprawie nie jest kwestionowany fakt, iż ustawodawca dopuścił się zaniechania prawodawczego, polegającego na nieuregulowaniu konstytucyjnych praw do zabezpieczenia społecznego, ale przeciwnie: uregulowaniu ustawowemu stawiany jest zarzut, że normując pewien kluczowy aspekt tegoż zabezpieczenia, polegający na możliwości wskazania dla ustalenia podstawy wymiaru emerytury korzystnego dla osoby uposażonej okresu pobierania świadczeń, poprzedzających właściwą emeryturę (świadczenia przedemerytalne i rentowe) - ustawodawca w sposób niezasadny i niesprawiedliwy zróżnicował sytuację prawną różnych osób ze względu na niedozwolone kryterium. Kryterium tym jest wyłącznie rodzaj, a raczej prawne określenie tych uprzednich świadczeń, z wykluczeniem tzw. „wcześniejszej emerytury”, dzisiaj już nieznanej obowiązującemu systemowi prawnemu.

Zaskarżony przepis art. 21 w związku z art. 53. ust 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) możliwości takiej *expressis verbis* nie stwarza. Kwestionowany w skardze jest więc nie brak przepisu, ale jego brzmienie, limitujące krąg podmiotów uprawnionych do żądania ustalenia wybranej podstawy obliczenia świadczeń emerytalnych, przy spełnieniu

analogicznych przesłanek, dotyczących osoby uprawnionej, jak utrata zatrudnienia w następstwie reorganizacji czy likwidacji zakładu pracy, lub ogłoszenie upadłości przez osoby prowadzące poza rolniczą działalność gospodarczą- świadczenie przedemerytalne art. 21 ust 3 wyżej powołanej ustawy) bądź niepełnosprawność (inwalidztwo) osoby uprawnionej. (art. 21 ust 1 przedmiotowej ustawy) w stosunku do osób, które korzystały dotychczas ze świadczenia o podobnym przejściowym charakterze – wcześniejszej emerytury przyznanym im na podstawie nieobowiązujących już przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 roku w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 27).

W tym miejscu słusznym jest wspomnieć, że świadczenia na rzecz osób tracących prace nie ze swojej winy na przestrzeni ostatnich 15 lat przybierały różne formy oraz nazwy. Miały jednak one zawsze na celu zabezpieczyć społecznie pewną grupę społeczeństwa która nie osiągnęła jeszcze uprawnień emerytalnych z powodu nieosiągnięcia stosownego wieku lecz traciła zatrudnienie nie z własnej woli i winy a jednocześnie legitymowała się odpowiednim stażem w zatrudnieniu i innymi przesłankami. Przy czym zaznaczyć należy, że przesłanki te kształtowane były różnie, w zależności od usytuowania w przepisach przedmiotowego zagadnienia bo należy wspomnieć, że świadczenia ewoluowały z kręgu świadczeń przyznawanych i wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do świadczeń przyznawanych i wypłacanych przez organy administracji. Każdorazowo jednak stwierdzić należy, że podobny tymczasowy charakter jak wcześniejsza emerytura, miały świadczenia nazywane zasiłkiem przedemerytalnym, emeryturą pomostową lub aktualnie świadczeniem przed emerytalnym. Istotą tych wszystkich świadczeń jest ochrona osób przed skutkami utraty pracy i realizacja ich prawa podmiotowego do zabezpieczenia społecznego od skutków utraty pracy w stosownym społecznie zakresie. Emerytura wcześniejsza w unormowaniu skarżonym niniejszą skargą jest traktowana jako emerytura właściwa bez względu na to, że w rzeczywistości w chwili gdy obowiązywały przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26. 01. 1990 roku i następnie obowiązujące przepisy była świadczeniem o przejściowym charakterze traktowanym na równi z innymi wyżej

wspomnianymi świadczeniami aż do zmiany wprowadzonej **ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r.** o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264) z mocą obowiązującą od 1 lipca 2004 r.

W tym miejscu podnieść należy, że stosownie do art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na wysokość emerytury składa się obok części stażowej tzw. część socjalna, która jest niezależna od podstawy wymiaru świadczenia, bo wynosi 24% kwoty bazowej. Art. 53 ustawy w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2004 r. nie różnicował sposobu obliczania wysokości części socjalnej emerytury w zależności od tego, czy podstawa wymiaru świadczenia ustalana była na nowo, czy też tę podstawę stanowiła podstawa wymiaru uprzednio pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, bądź *wcześniej emerytury lub zasiłku przed emerytalnego itp.*, z czego płynął logiczny wniosek, że we wszystkich tych sytuacjach część socjalną emerytury powinno się obliczać jako 24% kwoty bazowej obowiązującej na dzień złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury.

Wolą ustawodawcy stan prawny w tym zakresie uległ zmianie niestety na niekorzyść dla osób pobierających w przeszłości świadczenia nazwane wcześniejszą emeryturą. Przedmiotową zmianą dodano do art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach, który stanowił, że emerytura wynosi 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19 słowa "z zastrzeżeniem ust. 3 i 4" oraz ust. 3, zgodnie z którym emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy stanowi, że przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stosuje się jedynie przepis ust. 1 pkt 1 tegoż artykułu, czyli w konsekwencji przepisy te stanowią o sposobie ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, jako podstawy wymiaru tej wcześniej ustalonej emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury. Z art. 53 ust. 3 ustawy w

brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r. wynika zatem, że w sytuacji gdy podstawę wymiaru emerytury stanowi podstawa wymiaru ustalonej wcześniej emerytury, wysokość tego świadczenia, włącznie z częścią socjalną, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru wcześniej przyznanej emerytury.

Stosowanie przepisu ust. 1 wyłącza jedynie spełnienie warunku określonego w ust. 4 art. 53, a więc podleganie ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym przez okres co najmniej 30 miesięcy po nabyciu prawa do emerytury wcześniej ustalonej, który to przepis nie dotyczy skarżącej jak słusznie stwierdziły oba Sądy orzekające w sprawie.

W powyżej wskazanych analizach na podkreślenie zasługuje problem traktowania w identyczny sposób sytuacji osób które miały już ustalone prawo do emerytury wcześniej z osobami które pobierały świadczenie nazwane wcześniejszą emeryturą. Nazwa świadczenia jest tutaj traktowana tożsamo z pojęciem emerytury (właściwej) choć w istocie wcześniejsza emerytura takim świadczeniem nie była. Należy zgodzić, się z tym, że omawiane wyżej przepisy ukształtowały sposoby przeliczeń emerytury osobom, które już miały wcześniej ustalone prawo do tego świadczenia. W tym zakresie skarżący nie kwestionuje woli ustawodawcy i zgodności z Konstytucją niniejszych przepisów. Należy jednak podkreślić, że w przepisach niniejszych pominięto całkowicie różną i mocno odrębną istotę świadczenia nazwanego niegdyś wcześniejszą emeryturą. Sama nazwa tego świadczenia mówi wprost, że nie jest to prawo do emerytury wcześniej ustalone dla osoby która osiągnęła wiek emerytalny lecz jest to świadczenie przyznane osobie która podlega ochronie w zakresie zabezpieczenia socjalnego przed osiągnięciem wieku emerytalnego przy zachowaniu przesłanek określonych w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26. 01. 1990 roku w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy. Z nazwy tego rozporządzenia wynika wprost, że przede wszystkim prawo do ubiegania się o wcześniejszą emeryturę miały osoby zwalniane z pracy z powodów od nich niezależnych leżących po stronie pracodawców a zatem nie przesłanki osobiste takie jak wiek uprawnionego.

Brak zróżnicowania sytuacji prawno-podmiotowej osób pobierających wcześniejszą emeryturę w oparciu o wyżej powołane rozporządzenie w stosunku do

sytuacji osób które miały już ustalone prawo do emerytury (zwykłej) skutkuje rażącym dla tych osób negatywnym finansowym efektem w postaci drastycznego zaniżenia wypłacanych im świadczeń w sytuacji gdy osiągnął stosowny wiek uprawniający ich do ustalenia prawa do właściwej emerytury. Aktualnie obowiązujące przepisy zaskarżone niniejszą skargą dyskryminują osoby, które w przeszłości pobierały świadczenia nazwane wcześniejszą emeryturą bowiem wobec nich podstawa do przeliczenia tzw części socjalnej emerytury właściwej jest kwotą bazową stanowiącą podstawę tamtego świadczenia tymczasowego- wcześniejszej emerytury. W sytuacji skarżącej kwota bazowa z grudnia 1990 roku wynosił 800 zł natomiast kwota bazowa z dnia złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury właściwej kształtuje się na poziomie ok. 2600 zł. Zaskarżane przepisy jak i cała ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posługują się jednolitym pojęciem emerytury celowo nie różnicując jej od świadczenia nazwanego wcześniejszą emeryturą. W skarżonym przepisie art. 21 ust 3 wprowadzone jest pojęcie świadczenia przed emerytalnego co do którego ustanowiono sposób przeliczania przy ustalaniu prawa do emerytury korzystniej dla osób pobierających świadczenie. Ustawodawca wobec tych osób przewidział możliwość przeliczania zarówno części socjalnej jak i stażowej emerytury w oparciu o aktualną na datę złożenia wniosku o emeryturę właściwą kwotę bazową. Charakter świadczenia nazwanym świadczeniem przedemerytalnym i wcześniejszej emerytury jest oczywiście tożsamy i nie ma żadnych racjonalnych uzasadnień do celowego różnicowania praw podmiotowych w zakresie zabezpieczenia społecznego osób pobierających oba te świadczenia przy przechodzeniu tych osób na właściwą emeryturę. Przeoczenie tego faktu w przepisach ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustanowionych wyżej powołaną zmianą z kwietnia 2004 jest oczywistym uchybieniem zasadą poprawnej legislacji do których zobowiązany jest ustawodawca art. 2 Konstytucji w związku z art. 32 ust 1 i 2 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny w wielu orzeczeniach np z 30 marca 2005 r. w sprawie o sygn. K 19/02 wielokrotnie wskazał podstawowe zasady poprawnej legislacji jakich winien przestrzegać ustawodawca przy stanowieniu prawa kształtującego prawa podmiotowe obywateli. Skarżąca w pełni podziela rozważania Trybunału i podkreśla, że ukształtowanie przepisów ustanawiających prawa podmiotowe

obywateli w sferze zabezpieczenia społecznego nie mogą różnicować z przyczyn tytularnych (różnice w nazewnictwie) sytuacji prawnej i społecznej obywateli.

Zdaniem skarżącej, z mocy art. 67 ust. 2 Konstytucji na ustawodawcy spoczywa obowiązek poszukiwania odpowiednich rozwiązań prawnych, które w sposób optymalny czyniłyby zadość prawu podmiotowemu obywatela, wynikającemu z tego przepisu. Jest to prawo o charakterze socjalnym.

Godzi się podkreślić również, że art. 32 Konstytucji nakłada na władze publiczne obowiązek równego traktowania obywateli, bez różnicowania dyskryminującego, jak i faworyzującego. Zasadę tę ustawodawca musi uwzględniać zawsze a w szczególności przy kształtowaniu prawa do zabezpieczenia społecznego obywateli. Wprost oznacza to bezwzględny obowiązek jednakowego traktowania świadczeniobiorców charakteryzujących się jednakowymi cechami istotnymi. W ocenie skarżącej, za cechy charakteryzujące zarówno uprawnionych do świadczeń przedemerytalnych jak i uprawnionych do wcześniejszej emerytury należałoby uznać wiek, opłacanie składek przez określony czas oraz zakończenie aktywności zawodowej z przyczyn niezależnych od zainteresowanego. Kwestionowane przepisy, wprowadzają dodatkowo zróżnicowanie przy określaniu wysokości świadczenia emerytury właściwej z chwila osiągnięcia przez wszystkie te osoby wieku emerytalnego.

W ocenie skarżącej, kwestionowane przepisy prawne niezasadnie premiuja obywateli którzy pobierali świadczenia przedemerytalne lub zasiłki przedemerytalne przekształcane następnie w emerytury właściwej z bowiem uwzględniają dla tych osób przy wyliczeniu emerytury kwotę bazową aktualną na datę złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury właściwej. Oczywiście dyskryminowani są wprost świadczeniobiorcy pobierający uprzednio świadczenie nazwane wcześniejszą emeryturą mimo jasnych paraleli w charakterach i celu tych świadczeń.

Końcowo stwierdzić należy, że art. 2 Konstytucji nakłada na ustawodawcę obowiązek stanowienia takiego prawa, by obywatel mógł mieć do niego pełne zaufanie. Ten warunek na pewno nie jest spełniony, gdy ustawodawca wprowadza niezasadnie przepis różnicujący sytuację w zabezpieczeniu społecznym obywateli, który wprost narusza powołane wyżej przepisy Ustawy Zasadniczej.

Załączniki:

- pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej
- kserokopia wyroku Sądu Okręgowego w L z dnia kwietnia 2009 roku sygn. akt.
- kserokopia wyroku Sądu Apelacyjnego w L z dnia października 2009 roku sygn. akt.
- 5 odpisów skargi z załącznikami

KANCELARIA ADWOKACKA
adv. Andrzej Góździ
20-632 Lublin, ul. Jana Sawy 5/13
tel./fax (081) 443-21-20
NIP: 712-181-01-15

Andrzej Góździ